

'Natur, als ein Schönes, lässt sich nicht abbilden.
Denn das Naturschöne als Erscheinendes ist selber Bild.'
Theodor Adorno

Alles is vergankelijk. Het is en blijft een cliché dat kunstenaars doorheen de eeuwen en geschiedenis tot de meest onvergankelijke en esthetische kunswerken heeft geïnspireerd.

Voor deze tentoonstelling 'Fall Down App' is Honoré δ'O vertrokken van dode dieren (als het eeuwenoude principe van de Nature Morte – het stilleven) die hij toevallig aantrof op de autosnelwegen en gefotografeerd heeft.

Het kenmerk van een stilleven is dat het een compositie van roerloze objecten betreft die met zorg door de hand en het oog van de kunstenaar zijn belicht. Dankzij het stilleven kan de kunstenaar zich concentreren op de gegevens van de compositie en het kleurgebruik, het licht en de duisternis.

Het gefotografeerde dier – nu eens bij daglicht, dan weer bij valavond – werd op het computerscherm van de kunstenaar bewerkt. Daarvoor gebruikte hij dezelfde picturale technieken als een schilder – denken we maar aan de manier waarop hij de rijkdom van de kleurenschakeringen van bijvoorbeeld een vleugel van een uil bij avondschemering toont door die vleugel uit te rekken en te herhalen. Hij schildert als het ware op een digitale manier. Vervolgens werd het beeld zodanig in het atelier vereeuwigd tot het moment dat er telkens een uniek kunstwerk ontstaat. Dit niet alleen door het beeld op een hedendaagse drager, namelijk plexi als canvas, te brengen of door aan de achterkant van de plexi gaatjes te boren die zowel het licht doorlaten (en refereren aan de straatverlichting op de autosnelwegen) alsook een tekening an sich in het beeld vormen. Maar eveneens door de manier waarop Honoré δ'O het picturale beeld van een sculpturaal aura voorziet door er bijvoorbeeld piepschuimen balletjes, een vliegenmepper, touwtjes, een stukje schors, een elfenbankje of de Venus van Willendorf... feilloos (gehoor gevend aan de wetten van *content* en compositie) in te integreren en het vlak van zijn drager van een nieuwe dimensie voorziet – iets wat hij subtiel onderlijnt door de plexi lichtjes gebold te presenteren.

Zo wordt het dode dier op een hedendaagse artistieke en schilder Kunstige manier na de dood tot leven gewekt. En verworden het beeld en de drager ervan niet alleen tot een schilderij, maar ook tot sculptuur en zelfs sculpturale installatie wanneer de kunstenaar zijn werk buiten het canvas van de drager laat treden en uitbreidt op de muren van de galerie – de creatie zet zich tot in het oneindige verder en is zoals de schoonheid een kringloop.

Adorno stelde dat een beeld van de natuur enkel authentiek is wanneer het een Nature Morte voorstelt. Meer bepaald, het Worden, dat alle natuur is, ligt hier in het Zijn bestorven. En dat zijnde wordt tot een beeld gemaakt omdat de natuur an sich nooit afbeeldbaar is. Zoals Adorno ziet Honoré in het kunstwerk de mogelijkheid om het natuurschone te redden: 'Genetisch dürfte ästhetisches Verhalten der Vertrautheit mit dem Naturschönen in der Kindheit bedürfen, von dessen ideologischen Aspekt es sich abkehrt, um es in die Beziehung zu den Artefakten hinüberzuretten.' En dat op een manier waarbij aan de hand van de dood het verhevene een cruciale rol krijgt toebedeeld. De *Nature Morte* wordt een *Nature Être*.

Inge Braeckman